

1. Nedeľa po Zjavení: Ježišov krst (12. 1. 2020 Levice)

Žid 10, 24-25

A pozorujme sa vo spoločnosti, aby sme sa povzbudzovali k láske a dobrým skutkom. Neopúšťajme svoje zhromaždenia, ako niektorí majú vo zvyku, ale napomínajme sa a to tým viac, čím viac vidíme, že sa približuje ten deň.

Bratia a sestry

Táto dnešná nedeľa nás upriamuje na sviatosť krstu svätého a na skutočnosť, čo z nej vyplýva. Pán Ježiš pred svojím vstúpením na nebesá dáva príkaz učeníkom a zároveň celej kresťanskej cirkvi: *Chodte teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Duchu Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal (Mt 28, 19-20)*. Keďže dnešná nedeľa je chápaná aj ako nedeľa misie, tieto slová hovoria jednoznačne o misijnom poslaní každého z nás v tomto svete. Čiže zo samotného krstu vyplýva poverenie nemlčať o svojej viere. Je to dokonca Ježišov príkaz: „Krstiť a vyučovať evanjelium.“

Prečo sa kresťania krstia? Pretože to prikázal Pán Ježiš Kristus. On to nedal ako odporúčenie, on to dal ako príkaz. Chodte a krstite! Toto robte. Nediskutujte o tom, či to treba, alebo netreba. Skrátka toto robte. Keď je človek pokrstený, je to svedectvo pred Bohom, ako aj pred duchovným svetom: čiže pred anjeli a démonmi. Je to naše puto, ktoré nás viaže k Božiemu Synovi. Zároveň je to svedectvo aj pred ľuďmi, že ako pokrstení ľudia patríme do kresťanskej cirkvi, sme jej súčasťou a prijímame všetko, čo nám cirkev sprostredkuje. Preto krst a misia patria nerozlučne k sebe.

Ľudí máme vyučovať v kresťanskej viere. V gréčtine je tu použité slovíčko KATECHEIN, od toho je odvodené naše slovo katechéza, alebo katechéta, či katechéta. Ide tu o spôsob vyučovania a povzbudzovania sa v Božích pravdách.

To najzákladnejšie, v čom sa máme vyučovať a povzbudzovať, to je láska. Pretože Pán Ježiš jasne hovorí, že jedine po láske bude tento svet poznať, že sme Jeho učeníci (J 13, 35).

Každý kresťan musí byť tou biblickou soľou. Pán Ježiš nám hovorí: „Vy ste soľ zeme.“ On nehovorí: „Vy budete zo zeme.“ Ale je tam napísané: „Vy už ste soľou zeme.“ Tú našu slanosť života viery musí byť v spoločnosti cítiť. Tie naše pohľady musia byť iné, ako tohto sveta.

Na sociálnych sieťach existuje viacero stránok. Nedávno som videl stránku s názvom: „Nenávidím Čaputovú.“ Zdieľajú to mnohí ľudia na svojich sociálnych sieťach. Ak to zdieľa ateista, tak ma to neprekvapí. Ale ak takéto niečo zdieľa kresťan, tak som z toho až zdesený. Pretože my nie sme povolani k nenávisti, ale k láske. Veď Pán Ježiš povedal, že ak by sme niekomu povedali hlupák, alebo blázon, prepadne ho ohnivému peklu.

Nie každý kresťan samozrejme musí súhlasiť s každým politikom. Aj kresťan môže mať v niečom výhrady voči pani prezidentke, to je normálne. Napriek tomu, že s niekým nesúhlasím, alebo mám iný názor, tak to poviem asi takto: „Nesúhlasím s pani prezidentkou v určitých veciach, ale modlím sa za ňu.“ Namiesto nenávisťných hesiel štýlu: „Nenávidím Čaputovú“, alebo nenávidím politika XY, radšej uverejním heslá štýlu: „Modlím sa za Čaputovú, modlím sa za politikov, modlím sa za vládu, modlím sa za Slovensko.“ Lebo po láske majú ostatní ľudia poznať, že sme veriaci ľudia.

Pán Ježiš nás upozorňuje, aby sme nezdíľali slovník ľudí tohto sveta, ale aby sme pre spoločnosť boli soľou. Pretože ak soľ stratí svoju chuť, čím bude osolená? Ak kresťan stratí svoje morálne zásady, a svoju tvár, svoju chrbtovú kosť, ako chce svedčiť o svojom Pánovi a Spasiteľovi, ktorý z lásky vykúpil človeka a z lásky zachránil svet?

Áno, zlo v spoločnosti vzrastá. S bolesťou sledujeme, ako sa šíria našou spoločnosťou myšlienky nacizmu. Ako v niektorých mestách pochodujú mladí ľudia oblečení v gardistických uniformách. Ako sa na mnohých miestach na Slovensku ničia židovské cintoríny. Ako sa šíri neúcta k druhému človeku. Ako niekto, kto má iný názor je označený za zlého, nepotrebného, za nepriateľa, za odpad spoločnosti. Vidíme, ako sú aj posledných v rokoch kresťanské cirkvi na Slovensku prostredníctvom niektorých médií vystavované na posmech, ako sú veriaci ľudia zosmiešňovaní.

Toto je realita, v ktorej žijeme. A do tohto hriešneho sveta prišiel Boží Syn Pán Ježiš Kristus. Narodil sa v chudobnej maštali. Stal sa dieťaťom vyhnanca, lebo Herodes Ho chcel zabiť, preto so svojimi rodičmi utiekol do Egypta. Neskôr kráčal ulicami Jeruzalema. Davy sa mu smiali. Mnohí Ho oplúvali. Intelektuáli si robili z Neho posmech. On sa však za nich modlil a žehnal im. Dobrorečil a nezlorečil. A toto je príklad pre nás, ako sa máme správať v tomto svete. Ako máme do neho prinášať hodnoty slanosti evanjelia.

Keď si varíte polievku, nepotrebuje veľa soli. Stačí pár zrní, aby dostala tú správnu chuť. Aj my veriaci ľudia sme na Slovensku takými zrnkami soli, ktoré prinášajú svojimi hodnotami, názormi, vyjadrovaním, správaním sa slanosť evanjelia, správnu chuť. Ukazujú ľuďom, ako sa správať jedni k druhým. Nastavujú latku spoločnosti. Ukazujú čo je správne a čo nie. Aký je prirodzený štýl života človeka. Dokážeme to však jedine vtedy, keď sa budeme navzájom milovať.

Pred pár dňami sme boli ako jednotliví predstavitelia cirkví pôsobiacich v Leviciach pozvaní na mestský úrad. Prvýkrát sa konalo stretnutie primátora s predstaviteľmi cirkví. A bol som milo prekvapený zo skutočnosti, ako sa vedenie mesta vyjadrovalo o kresťanstve ako takom. Pretože podľa nich tento súčasný liberalizmus nikam nevedie a jedine kresťanstvo v minulosti dávalo a aj v súčasnosti môže dať tie správne hodnoty tejto spoločnosti. Bol som z takéhoto uvažovania veľmi povzbudený a uvedomil som si, že aj toto je ovocie modlitieb za naše mesto. Keď sa už niekoľko rokov pravidelne modlíme za našu vrchnosť v zmysle slov apoštola Pavla: *Predovšetkým teda napomínam, aby sa konali prosby, modlitby, príhovory a ďakovania za všetkých ľudí, za kráľov a za všetkých vysokopostavených, aby sme tichým a pokojným životom žili v úplnej pobožnosti a statočnosti (1. Tim 2, 1-2).*

Zlo z tohto sveta často vsakuje medzi nás. Chce nás ovládnuť. Chce, aby veriaci ľudia neboli soľou. Aby sa správali, rozmýšľali a vyjadrovali sa ako ľudia v tomto svete, ktorí Krista nepoznajú. Ale Písmo sväté nás povzbudzuje na mnohých miestach k opačnému uvažovaniu. Apoštol Pavol hovorí v liste Rímskym: *Naklonení v bratskej láske, predbiehajte sa navzájom v úctivosti (R 12, 10)*. To znamená, že máme byť k sebe ohľaduplní. V liste Filipským ten istý apoštol Pavol zase hovorí: *Nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadostivosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba (Fil 2, 3)*. Je to veľmi silné slovo. Keď sa Mojžiš rozprával s Hospodinom a videl tvrdošijnosť Božieho ľudu, bol z toho smutný. Pánu Bohu hovoril, že radšej by sám bol vymazaný z Božej knihy života, než celý izraelský národ, ktorý Boha nechce poznať. Ak by to bolo možné, radšej by sám stratil spasenie, než by mal byť jeho národ zatratený.

Niekedy počúvam spovede ľudí, ktorí hovoria, ako si s niekým nevedia vyjsť, nájsť si k nemu cestu. Ale sám som presvedčený, že Pán Boh nás aj takýmito spôsobmi skúša. Je jednoduché milovať tých, s ktorými si rozumieme, s ktorými si vychádzame. Ťažšie je to však už s tými, s ktorými si rozumieme asi tak, ako „kosa a kameň.“ Napriek tomu som presvedčený, že takýchto ľudí nám Pán Boh dáva do života zámerne, aby otestoval mieru našej lásky. Pán Ježiš nám hovorí: *Keď milujete tých, ktorí vás milujú, čo to za milosť? Ved' aj hriešnici milujú tých, ktorí ich milujú. Keď budete dobre činiť tým, ktorí vám dobre činia, čo to za milosť? Ved' to isté robia aj hriešnici. A keď budete požičiavať tým, o ktorých sa úfate, že vám vrátia, čo to za milosť? Ved' aj hriešnici požičiavajú hriešnikom, aby dostali svoje. Ale milujte svojich nepriateľov, čiňte dobre a požičiavajte, nič neočakávajúc za to a vaša odplata hojná bude v nebesiach a budete synovia Najvyššieho, lebo On je dobrotivý aj k nevďačným a zlým (Lk 6, 32-35).*

Preto ak si nevieš s niekým nájsť spoločnú reč, veľa sa za neho modli. Veľa sa modli za tvoj postoj k nemu. Žehnaj mu v modlitbe a Pán Boh môže vo svojej láske premeniť jeho postoj k tebe a tvoj postoj k nemu.

Preto pisateľ listu Židom píše, aby sme venovali pozornosť jeden k druhému. Aby sme sa povzbudzovali k láske a k dobrým skutkom. Skúsme si dať na jednu kôpku ľudí, ktorých sme za posledný týždeň skritizovali. Na druhú kôpku zase ľudí, ktorých sme za posledný týždeň povzbudili? Ktorá kôpka bude väčšia?

Poznám jednu ženu, ktorá chodievala do jedného cirkevného zboru. Po niekoľkých rokoch však zo zboru odišla, pretože ju mnohí ľudia posudzovali, odsudzovali, ohovárali a Božia láska vôbec nebola medzi nimi prítomná. Tá žena odišla nielen zo zboru, ale odišla aj od viery v Krista. Dnes je neveriaca. Predstavte si, že Boh jej život, jej spasenie raz bude vyčítať z rúk tých ľudí, kvôli ktorým odišla od viery.

Určite by nikto z nás nebol rád, keby sa dozvedel, že práve kvôli mne niekto odišiel od viery v Boha. Že práve môj spôsob správania a vyjadrovania sa niekoho urazil a ponížil. A iste by sme neboli radi, že tých ľudí, ktorým sme vedome, či nevedome svojím spôsobom života ublížili, Boh bude raz vyčítať z našej ruky.

Preto sa navzájom za seba veľmi modlime. Ale aj sa zaujímajme o druhého človeka. Modlime sa, aby nám Pán Boh dal niekoho na srdce, choďme za ním a povedzme mu: „Chcem sa za teba modliť. Chcem ti s niečím pomôcť. Teším sa, že chodíš do nášho zboru.

Každému z nás dobre padne, keď nás niekto povzbudí. Alebo keď nám povie, že sa za nás modlí. Preto hovorí Pán Ježiš: *Čo chcete, aby ľudia robili vám, to čiňte aj vy im (Lk 6, 31).*

Dokážeme to však iba vtedy, keď bude naše srdce pravidelne plnené Božou láskou. Niekedy je to naše srdce veľmi špinavé, čierne našimi nevyznanými hriechmi. V dôsledku toho k nám Pán Boh prestane hovoriť. My sa síce modlíme, ale Boh k nám nehovorí. Je veľa kresťanov, ktorí sa modlia a Boh neodpovedá na ich modlitby. Preto je veľmi potrebné, aby sme sa každý deň modlili slovami žalmistu: *Srdce čisté stvor mi ó Bože a ducha pevného obnov vo mne sám, nezavrhni ma od svojej tváre a svojho svätého Ducha mi neodnímaj (Ž 51, 12 – 13).* Modlime sa, aby bolo naše srdce každého dňa očisťované od našich hriechov. Potom Pán Boh začne k nám hovoriť. Počúť budeme Jeho hlas v Božom slove, ktoré si čítame, alebo počúvame. Alebo v rade od priateľa. Či v tichu modlitby, keď sa modlíme a pocítíme, že Pán Boh nás prijíma na milosť.

S takýmto čistým srdcom kráčajme svojím životom a každé ráno sa modlime: „Bože, čo dobrého by som dnes mohol urobiť? Komu by som dnes mohol pomôcť?“

Toto je naša úloha, ktorá vyplýva z krstu a z poverenia Pána Ježiša niesť evanjelium do tohto sveta, robiť v ňom misiu.

AMEN